EN TIDNING FRÅN
SVENSKA KYRKAN SOLLENTUNA † NUMMER 1 FEBRUARI 2015

KYRK† PORTEN

De orimliga häktestiderna

Häktespräst Göran Hansson vill diskutera situationen på häktet i Sollentuna.

SID 4

Sollentuna plantskola för blivande präster SID 6

Astrid Lindgren och kristendomen SID 19

Jenny Klefbom om föräldraskap SID 12

KYRKPORTEN 1 FEBRUARI 2015

Redaktör: **Tina Augustsson**
kyrkporten@svenskakyrkan.se

Ansvarig utgivare: **Lasse Svensson**
lasse.svensson@svenskakyrkan.se

Medverkar i detta nummer:
Karolina Adlarson, Kjell Dellert, Lotta Persson, Birgitta Stolt, Christer Wallström

Nummer 1, februari 2015
Årgång: 56
Upplaga: ca 28 800
AD och grafisk form: Tina Augustsson och Camilla Belusa
Vinjett: Erik Uppenberg
JG Communications
Omslagsbild: Tina Augustsson
Distribution: Postens gruppförsändelser

Utgiven av
Svenska kyrkan Sollentuna
Box 13, 191 21 Sollentuna
Tfn 08-505 51 3 00
Besöksadress: Sköldvägen 10
www.svenskakyrkan.se/sollentuna

Kontakta Kyrkporten
kyrkporten@svenskakyrkan.se

Skriv till Kyrkporten!

Vad tycker du om Kyrkporten? Tyck till, skriv och berätta. Ge oss ris eller ros. Tipsa om ämnen du vill att vi tar upp.

Svenska kyrkan Sollentuna,
Kyrkporten, Box 13, 191 21 Sollentuna
E-post: kyrkporten@svenskakyrkan.se

KYRKPORTEN TRYCKS PÅ MILJÖVÄNLIGT PAPPER AV EDITA BOBERGS OM ÄR ETT KLIMATNEUTRALT FÖRETAG

KLIMAT NEUTRALT FÖRETAG
VERIFIERAT AV respect

Svenska kyrkan
SOLLENTUNA

INNEHÅLL

Häktades situation ohållbar

Läs mer på sidan 4

6 Sollentuna plantskola för blivande präster
11 Noterat
12. Hon tar barnen på allvar
14. På besök i Alphakyrkan London
17. När Guds änglar klappar i händerna
20. På gång
24. Kyrkoherden har ordet

52 762

kronor. Så mycket drog paketinslagningen in före jul. Pengar som kommer behövande i Sollentuna väl till pass.

Totalt slogs 2727 paket in av 37 volontärer, unga som gamla hjälptes åt. Det var tredje året i rad som Sollentuna församling stod i Sollentuna centrum och var jultomtens hjälpredor.

Pengar skänktes i bössor och centrum betalade för varje arbetad volontärtimme. Alla bidrag gick oavkortat till Sollentuna hjälpförening som har funnits sedan 1922.

Hjälpföreningen har till uppgift att genom församlingens diakoner hjälpa människor med ett mindre tillfälligt ekonomiskt stöd. Det kan till exempel handla om att få råd att köpa ett par skor eller extra pengar för att kunna göra något roligt tillsammans med sina barn.

Vill du ge ett bidrag, använd vårt konto. Det finns alltför många hål att stoppa dem i.

Sollentuna hjälpförening
PG 13 70 15–4

Tack till alla er som bidrog med pengar eller er tid!

Inga kontanter i plånboken? – det löser vi med ett Swish

Alla Sollentuna församlings kyrkor har sitt eget konto.

Edsberg kyrka 123 526 16 98
Kummelby kyrka 123 030 08 89
Sollentuna kyrka 123 690 34 21
Turebergskyrkan 123 240 64 45

Ange vad du vill betala för; kollekt, kyrkkaffe, bokbord, basar eller gåva.

I Sollentuna är vi nöjdast skriver DN

Sollentunabor är Sveriges mest nöjda invånare. I alla fall är det vad Statistiska centralbyråns medborgarenkät visar. 68 procent av kommunens invånare är nöjda med den kommunala servicen.

Vi tror och hoppas att vi som församling bidrar till att göra Sollentuna till en bra plats att leva på.

FOTO IRÉNE BOND

Hej Anders Lennse!

Du är ett nytt ansikte i Sollentuna församling och sedan en månad distriktspräst i Kummelby kyrka. Hur kommer församlingsborna märka av det?

– Jag hoppas få bidra med mina erfarenheter av församlingsarbete från olika horisonter. Jag har jobbat i fem olika stift, om man räknar in ELCE, Evangelical lutheran church of Eritrea. Närmast kommer jag från en tjänst i Skarpnäcks församling. Jag hoppas förstås få vara en så bra och smidig ”kugge” på min post som möjligt.

Vad ser du fram emot?

– Jag vill som en distriktsledare lyssna in kyrkoledning, medarbetare och andra aktiva innan jag kan se och tycka kring vad som ska göras. Visioner måste mogna fram i sitt sammanhang.

Har du alltid haft en kristen tro?

– Nej, jag är uppvuxen i en okyrklig familj i Hammarbyhöjden. En EFS- kyrka byggdes 100 meter från vår trappuppgång. Jag konfirmerades där och sedan kom jag med i ungdomsarbetet. Efter gymnasiet gick jag på Johannelunds bibelskola i Uppsala.

Vad är det bästa med att vara präst?

– Det bästa med att vara präst är bredden och alla möten med människor i olika sammanhang och åldrar.

Välkommen!

– Tack.•**KP**

ETT ORD FRÅN REDAKTÖREN

Något nytt och annat

Jag gör mitt första nummer av Kyrkporten. Lätt förvirrad i ett nytt sammanhang kastar jag mig in i arbetet. Så mycket att ta in, nya människor att lära känna, nya lösenord, ny utsikt från fönstret. Gamla arbetsuppgifter men i en helt ny tappning. Känns både spännande och läskigt på samma gång. Som läsare kommer du att känna igen dig i tidningen, men det blir säkert också nyheter under året med mig som redaktör. Vi får väl se.

Du får tidningen i din brevlåda precis när fastetiden börjar. Med åren har jag blivit allt mer intresserad av vad fastan står för och hur den skulle kunna kan påverka mitt liv. För mig känns det lockande att våga avstå från något för att se vad jag kan hitta istället. Släppa taget om sånt jag inte behöver eller som bara tar min tid utan att ge någonting tillbaka. Många förknippar säkert fastan med att avstå från mat, för mig kan det även vara något annat.

För det är så mycket som ständigt snurrar och det är så lätt att bara fortsätta som man alltid gjort. Springa på i 110 utan att knappt vare sig hinna se tillbaka eller framåt. Fastetiden kan bli en period när man kan stänga av för att öppna upp och låta tankarna leta sig in på obruten mark. Kanske mindre skärmtid för min del. Hänger du på?

Och på tal om något annat. Kanske går du och tänker på vad du skulle vilja läsa i Kyrkporten. Mer om något eller något helt nytt. Hör i så fall av dig! Jag lyssnar gärna.

Tina Augustsson redaktör
tina.augustsson@svenskakyrkan.se

Bostadsrum på häktet i Sollentuna.

FOTO: KRIMINALVÅRDEN

Häktades situation har blivit ohållbar

Sveriges långa häktestider är inhumana, menar FN:s tortyrkommitté. Göran Hansson, häktespräst i Sollentuna, håller med. Nu funderar församlingen både på mer resurser till häktet och på en bredare samling där frågan kan diskuteras.

– Situationen riskerar att bryta ner både intagna och personal, säger han.

FN:s tortyrkommitté har vid flera tillfällen kritiserat Sveriges närmast rutinmässigt långa häktestider utan lagstiftad maxgräns, inte sällan med restriktioner. Restriktioner som innebär att den häktade sitter inlåst i princip 23 av dygnets timmar i en cell på 6–8 kvadratmeter, utan tidningar, tv, radio eller besök, själavårdare undantaget.

En av dessa själavårdare är Göran Hansson, häktespräst i Sollentuna. Fem dagar i veckan är han på plats, med i snitt fyra själavårdande samtal per dag.

– Det finns självklart något gott i häktesförfarandet, i att samhället trycker på pausknappen medan en utredning pågår, säger han. Ytterst handlar det om rättssäkerhet för såväl den åtalade som för offer och för samhället i stort.

Men Göran Hansson vittnar också om att långa häktestider i total ovisshet är oerhört nedbrytande och ångestskapande.

– Häktade med restriktioner har bara väggarna i sin cell att bolla sina tankar emot, utan möjlighet att ta spjärn mot en människa som kan representera en mer objektiv omvärld, berättar han. En del får svårt att skilja mellan dröm och sanning, andra drabbas av minnesförlust.

– Vi försöker få dem att våga behålla sitt människovärde, hjälper dem att se att de är något mer än det som står i åtalspunkterna,- till exempel en älskad pappa eller skicklig yrkesman.

Långa häktestider påverkar även de anställda. Sjukvårdspersonalens bild av god omvårdnad kan kollidera med de faktiska möjligheterna. Häktesläkare får till exempel inte förskriva narkotikaklassade smärtstillande mediciner trots att dessa kan vara det enda som biter på en sliten kropp.

Första gången kyrkoherde Lasse Svensson följde med Göran Hansson till häktet berördes han starkt av den påtagliga ofrihet som råder,

FOTO: KRIMINALVÅRDEN

Rastgård på häktet i Sollentuna.

FAKTA HÄKTET SOLLENTUNA

Häktet Sollentuna är ett av Kriminalvårdens säkerhetshäkten och ligger i Sollentuna centrum. Häktet har 240 platser, varav 96 för intagna i gemensamhet och 144 för intagna med restriktioner. Av de 240 platserna utgör 24 särskilda ungdomsplatser.

mitt i Sollentuna. En idé föddes om ett seminarium, en arena där olika samhällsfunktioner tillsammans granskar, problematiserar och diskuterar de etiska, humanistiska och teologiska frågorna kring svensk häkteslagstiftning.

– Kyrkans ingång i frågan skulle då vara att våga borra i den etiska konflikten mellan olika gruppers rättigheter, inte att ta ställning, förklarar han,

Därefter skissar Lasse Svensson snabbt på en annan möjlig roll för kyrkan, som resurs även för häktespersonalen.

– Det finns en ”trigger” inom oss alla, en ”trigger” som handlar om balansen mellan ont och gott, makt och maktlöshet, där balansen enkelt kan övergå till ett maktspel, kanske förstärkt av rädsla. En sådan förskjutning kan exempelvis leda till att rutintillstånd för telefonsamtal plötsligt tar orimligt lång tid att få.

Han fortsätter:

– Ryggmärgsreflexen när människan utsätts för något, är att reagera med hämnd,

Göran Hansson

på både individ- och samhällsnivå. Men utifrån ett kristet perspektiv är hämnd inte rätt väg att gå.

– Vi skulle kunna vara ett stöd även för personalen, orka möta dem och den frustration de kan behöva ”kräkas” ut. Erbjuda lindring, förlåtelse om du så vill, och samtidigt stå fast vid alla människors lika värde.

Bilden av en lite präktig kyrka som ger och ger, tar de två i nästa andetag död på. Samarbetet med häktet ger Göran Hansson ovärderliga erfarenheter.

– Låt mig beskriva det som så, de här kontakterna gör det allt svårare för oss i arbetslaget att fastna i samtal om vilken version av Herrens bön som ska användas kommande söndag.

Text **Lotta Person**
kyrkporten@svenskakyrkan.se

Sollentuna – plantskola för blivande präster

Vem väljer yrket präst? Eller är det egentligen ett val? Och varför är det så många präster i Svenska kyrkan som växt upp i Sollentuna församling? Teologistudenten Roland Johansson beslöt sig för att få svar.

Text och foto: **Birgitta Stolt** kyrkporten@svenskakyrkan.se

Det är dagarna innan nyår. Vinden viner, och kylan riktigt kryper in under huden och bildar röda rosor på kinderna. I Turebergskyrkan i Sollentuna är det nästintill tomt. Jag har stämt träff i församlingshuset med Roland Johansson. Han bär läderhatt och håller hårt i sin portfölj, nyss kommen från en lunch hos dottern.

Roland Johansson har studerat teologi på THS (Teologiska Högskolan Stockholm) de senaste åren och nyligen avslutat sin kandidatuppsats med ämnet: Varför blir man präst?

Men vem är Roland och varför valde han det ämnet, och vad kom han fram till i sin uppsats?

Tron en röd tråd

När man sitter och lyssnar på Roland så är det så påtagligt hur tron ringlat som en röd tråd genom hela hans liv. Han började i söndagsskolan på Södermalm i Stockholm och har sedan dess varit en hängiven kristen i olika församlingar genom livet. Roland beskriver även hur han engagerat sig socialt på många sätt i många olika församlingar, organisationer och föreningar. Hur han är förtroendevald i kyrkan, och att han var med och startade KDS. Idag är han 75 år och för gammal för att själv bli präst.

Man kan tycka att Rolands hela liv präglats av ett tjänande av Gud och människor. När han beskriver hur han sjungit på fängelser och lett söndagsskola och så vidare. Men nu sluts cirkeln med hans teologistudier, och han berättar hur det roat honom att riva ut predikoturerna för Stockholms stift varje vecka, de senaste 20 åren.

– Jag tänkte att jag utifrån det materialet skulle skriva en avhandling om den kyrkliga utvecklingen i Stockholms stift. Om hur den kyrkliga utvecklingen sett ut beroende på vem som varit präst i en viss församling. Analysera statistiken för att kunna följa utvecklingen i kyrkorna. Det tänkte jag kunde vara intressant, säger Roland som rådfrågade Thorleif Pettersson på Teologen i Uppsala, vilken höll med om att det kunde vara ett bra ämne. Roland beslöt sig då för att någon gång i framtiden skriva om ämnet.

”Vi har tagit hand om barnen och ungdomarna i Sollentuna och de har fått uppdrag i kyrkan.”

För kandidatuppsatsen har Roland skickat ut en enkätundersökning där 67 präster svarat på 34 frågor

Roland Johansson är en känd profil i Svenska kyrkan Sollentuna och nyfiken på frågan varför man blir präst.

om varför de valt att bli präst. Frågor som: Vilka som varit de avgörande faktorerna för att de valt prästyrket. Hur deras Gudsbild ser ut, om de kan beskriva vad en kallelse innebär och så vidare. Han har kunnat se att alla i undersökningen, (100 procent) har upplevt ett både inre och yttre kall.

Innebörden av kallelse

Men vad innebär egentligen en kallelse och hur vet man att man fått en kallelse?

– Vad jag har kunnat se i undersökningen är att dagens präster går in i sina tjänster väl rustade med teologiska och kulturella kunskaper, och med både en inre och yttre kallelse från Gud. Att både de själva upplevt sig kallade av Gud och att deras omgivning upplever dem lämpade för yrket, säger Roland och fortsätter.

– Jag tycker personligen att det är viktigt att vi får in personer i prästyrket som har en grundad tro och som lever efter missionsbefallningen. Med fel präster fortsätter sekulariseringen i Sverige, säger Roland.

Roland har kunnat se i sin undersökning att påfallande många präster har vuxit upp i Sollentuna församling. Även tidigare analyser tyder på detta. Frågan är vad kan det bero på?

– Vi har tagit hand om barnen och ungdomarna i församlingen i Sollentuna och de har fått uppdrag i kyrkan. Det har varit viktigt att de blivit kyrkligt socialiserade. Vi har även försökt att hitta nya former av konfirmationsundervisning, som multimedialäger, seglarläger och multisportläger. Sedan har väl vi äldre insett vikten av att vara förebilder för de yngre, säger han.

De avgörande faktorerna

Men vilka var då de absolut avgörande faktorerna för att intervjupersonerna valde att studera till präst?

– Det mest avgörande för dem var Guds kallelse och den yttre kallelsen, där omgivningen bekräftar den inre kallelsen. Men även församlingsmiljön som de vuxit upp i som barn och tonåringar, och förebilderna i kyrkan. Sollentunas kyrkor har alltid utgått från ordet, inte hittat på egna lösningar, utan varit framgångsrika i sitt trosarbete. Där Gud finns inblandad kan saker hända, avslutar Roland.

Läs om Malin, Elias och Anders på sidorna 8–10. De är nu alla präster och uppvuxna i Sollentuna.

PROFIL

Namn: Roland Johansson

Ålder: 75 år

Bor: I Sollentuna

Familj: Sedan 50 år gift med Rose-Marie, som är pensionerad präst. Två barn och fem barnbarn

Bakgrund: Utbildad ekonom. Har arbetat som marknadsförare, produktchef och marknadschef. Arbetade i många år på Unilever. Har haft flera olika egna verksamheter under 20 år.

Gör: Studerar teologi på THS. Skrivit kandidatuppsats om ämnet: Varför blir man präst?.

”I Sollentuna fanns många forum för att stärka tron”

När lappen om konfirmationsundervisning damp ned i brevlådan tyckte Malin Wärngård Hammarström mest att det verkade löjligt. Men alla kompisarna skulle gå. Så varför inte? Och på den vägen är det.

Text **Birgitta Stolt** kyrkporten@svenskakyrkan.se

FOTO: PER HAMMARSTRÖM

”Vi var många som uttryckte tron genom sången. Det var en stor, stark gemenskap.”

Idag är hon präst. Men vägen dit har inte gått genom barndop, söndagsskola och så vidare. Och när frågan om konfirmation väl blev aktuell, så krävdes ett ställningstagande från Malins sida. Så hon ringde Gita Andersson, då präst i Edsbergskyrkan för att ställa några frågor.

– Jag anmälde mig sen till konfirmationsundervisningen och minns ledarna på lägret som väldigt trovärdiga. Jag döptes på lägret på Öland, och sedan fortsatte hela vår grupp i kyrkans ungdom när vi kom hem, berättar Malin.

Lägret blev startskottet till något nytt. Till tron. Hon började så småningom sjunga i Sollentuna Gospel.

– Den gruppen blev jätteviktig. Vi var många som uttryckte tron genom sången. Det var en stor, stark gemenskap. Jag var aktiv några år under tonåren. Vi pratade mycket om Gud i ungdomsgruppen och under församlingsresor, och jag minns Gita Andersson som en fantastisk person. Även Maria Fredriksson, församlingsassistent som vi var mycket hemma hos. Hon fanns med hela tiden och tog tron på allvar.

Blev tidigt kyrkvärd

Malin beskriver hur ledarna delade med sig av sina livsresor och att de var väldigt förankrade i sin tro. Det fick Malin att känna tillit. Hon blir sedan utsedd till kyrkvärd redan vid 17 – 18 års ålder.

– Under en kyrkvärdskurs fick jag en stark kallelse. De andra på mötet upplevde även att jag fått ett kall. Så det blev en kombination av en inre och yttre kallelse samtidigt, säger Malin.

I Roland Johanssons kandidatuppsats så har han konstaterat att många präster vuxit upp i Sollentuna församling från 1994 och framåt. Vad tror du att det kan bero på?

– Jag tror att det kan ha att göra med att man satsat så mycket på barn- och ungdomsarbetet i Sollentuna kyrkor. Det fanns så många forum under 80–90 talet, där man kunde stärka sin tro. Det kan ha varit en väckelsevåg den perioden. Ibland händer det något specifikt, på en specifik plats. Det är något som inte går att greppa.

Men oavsett yttre påverkan från tiden på konfirmationslägret, ungdomsgrupperna, eller de starka andliga förebilderna så tror Malin att hennes upplevelse av att bli kallad av Gud inte kan ha varit ödets nyck.

– Kallelsen var så tydlig. Jag vågade att ta emot den och ta den på allvar. Den har präglat alla mina år som präst. Den kom från Gud, långt bortom jaget. Och jag är så tacksam, för jag har världens underbaraste livsuppdrag, avslutar Malin.

PROFIL

Namn: Malin Wärngård Hammarström

Ålder: 43

Bor: Hamburgsund, Norra Bohuslän

Familj: Man och tre barn sju, elva och fjorton år

Trosbakgrund: Engagerad i Edsbergskyrkan under tonåren samt Sollentuna Gospel i Sollentuna kyrka.

Gör: Präst i Strömstad pastorat

”Om Gud kallar, så är det ett direkt dåligt val att stå emot”

Utan präster i släkten, någon trosutövning eller kyrklig tradition under uppväxten beslutar sig Elias Eriksson våren 1997 att konfirmeras. Där och då händer något som kommer omvälva hela Elias värld och framtid.

Text **Birgitta Stolt** kyrkporten@svenskakyrkan.se

– Jag har aldrig upplevt det som ett val att bli präst. Men jag ser det som att det finns flera delar i det. Det mest grundläggande är att det är i den funktionen som Gud vill ha mig. Sen känns det tryggt att jag haft en massa kompetenta människor runt omkring mig, som bedömt mig som lämplig, att jag kommer vara en bra präst, eller en okej präst, säger Elias Eriksson.

Elias växte upp i Sollentuna med mamma, pappa och en äldre syster. I hemmet fanns en uttalad tro från mammas sida. Tillsammans med mamma och syster, gick Elias en gång om året till första adventsgudstjänsten i Sollentuna.

Först våren 1997 börjar Elias be lite smått... när han var på golfbanan, på väg till tandläkaren. Inget speciellt hade inträffat, vad han minns.

Något senare anmäler han sig till konfirmationslägret på Åkerögården.

– Jag minns att jag hade slutat att gråta när jag var tio år gammal. Jag ville gråta, men kunde inte. Och där på lägret en kväll så gick jag ned och satte mig på en grillplats, och bad till Gud... till Jesus. Jag grät ohämmat. Det kändes som jag bad i tre minuter, men när jag tittade på klockan så hade jag bett i 45 minuter. Sedan gick jag tillbaka till de andra och drack varm choklad och spelade spel.

Blev ett självklart val

Elias fortsätter och berättar om sin inre kallelse. Han benämner det som ”utomspråkligt”. Svårt att beskriva med ord då upplevelsen lätt förminskas. Men alla andra val suddades ut, och fram vaskades rollen som präst. Det var det enda och självklara valet som kvarstod.

Förutom hans inre och yttre kallelse kan han se vad tiden i kyrkan betytt för honom.

– Det fanns så fantastiska ungdomsledare, som var så kunniga och innerligt troende. Som gärna tog diskussionerna med oss. Där fanns utrymme för resonemang och filosofiska samtal. Och framför allt handlade allt om Gud. Det var det viktigaste man kunde hålla på med.

Några av de avgörande faktorerna som Elias nämner som påverkat honom i processen mot prästyrket, är Kummelby kyrkas sammanhang, med sin innerliga tro, och med sitt tydliga uttalade troscentrum i Jesus. Elias berättar att de erfarenheterna är ovärderliga, när han nu kommer ut i församlingslivet.

Goda förebilder

Sollentuna församlings goda förebilder bland prästerna är ytterligare en orsak. Deras hållning till livet, sin egen tro, världen och sig själva påverkade honom mycket som tonåring, menar Elias.

– Men det allra mest avgörande var ändå att jag upplevde att Gud ville att jag skulle bli präst. Och då var det inte så mycket att snacka om... utan lita på det. Om Gud vill det, så har han också gett mig förmågan att hantera det, även om det inte alltid känns så.

PROFIL

Namn: Elias Eriksson
Ålder: 32 år
Familj: Fru och två barn, fyra och sex år.
Bor: I Sollentuna
Bakgrund: Engagerad i Kummelby kyrka i övre tonåren och studerade teologi vid Uppsala Universitet och Johannelunds teologiska högskola. Prästvigdes juni 2012
Gör: Präst i Vallentuna församling sedan våren 2014

FOTO: THOMAS DIDRIKSSON

”En fantastisk möjlighet att få vara så involverad i församlingslivet”

Anders Litzell är uppvuxen i Sollentuna men numera bosatt i London och präst i anglikanska kyrkan. I slutet av januari installerades han som ledare för biskop Justin Welbys nya kommunitet.

Text **Tina Augustsson**
tina.augustsson@svenskakyrkan.se

Han har sina rötter inom Sollentuna Pingst, han har studerat i USA och var under en tid frivillig inom Svenska kyrkan Sollentuna. Bland annat var han kyrkvärd i Kummelby kyrka.

–Det var fantastiskt att få möjlighet att som lekman vara så involverad i församlingslivet. Men framförallt var det en betydelsefull tid för mig då jag kunde bearbeta min prästkallelse.

Kallelsen hade han fått under tiden i USA men han behövde mer tid. Och genom att vara frivillig och även kontorschef för Alpha Sverige, då med kontor i Kummelby kyrka, kunde han utvärdera den. Och troligtvis hade han prästvigds för Svenska kyrkan om det inte vore för en resa till London som kontorschef för Alpha. Där mötte han Kate från Sydafrika och efter några år flyttade han till själv till London. Han vigdes till tjänst i Londons stift 2012.

Uppdrag från biskopen

Och där har han nu fått ett hedersamt uppdrag som ledare för den anglikanske ärkebiskopen av Canterburys nya kommunitet i dennes residens Lambeth Palace

–Jag kliver nu in i ett större skede i livet och känner att jag är på rätt plats, säger han.

Frågeställningar som han själv gått och tänkt på ska han nu få arbeta med. 16 personer från olika samfund och från olika delar av världen i åldrarna 20 till 35 år ska bo tillsammans under ett år. Dessutom kommer 40 personer vara knutna till kommuniteten men bo kvar i sina respektive hem i och kring London.

Livet i kommuniteten kommer att bygga på fem delar; bön, arbete, studier, arbete bland behövande och ett gemensamt liv. Fram tills att de tar emot den första gruppen i september kommer Anders arbeta fram ramverket för gemenskapen.

Målsättningen bygger på flera nivåer.

– På ett personligt plan handlar det om att bli mer lik Jesus och på ett större plan vill vi visa att vi som grupp kan leva tillsammans och älska varandra utan att vi har samma bakgrund.

Hans egen bakgrund inom olika samfund och med kopplingar till olika delar av världen tror han är en bra utgångspunkt i arbetet som ledare för kommuniteten.

FOTO: LAMBETH PALACE

När det kommer till vad det här kommer att betyda på ett mer personligt plan är han mer blygsam. Hittills har han fokuserat på vad han kan ge och inte vad han kan få.

– Men ingenting kommer ge mig större glädje än att få vara med när någon tar ett steg i sin egen personliga tro vare sig om det sker under ett samtal eller i en gudstjänst.

Hans familj bor kvar i Sollentuna så han kommer fortfarande ”hem” ibland men London och den framväxande kommuniteten är numera basen.

PROFIL

Namn: Anders Litzell

Ålder: 34

Bor: London

Familj: Frun Kate från Sydafrika

Trosbakgrund: Uppvuxen i Sollentuna Pingst, frivillig inom Svenska kyrkan Sollentuna och prästvigd för anglikanska kyrkan

Gör: Nyinstallerad som ledare för en kommunitet i London.

Kommunitet: en (ofta liten) religiös gemenskap där medlemmarna bor tillsammans men som är mindre etablerad än ett kloster.

noterat

Ett uppdrag i världsklass

Kantor Karin Runow har fått ett hedersamt uppdrag. Inför Lutherska världssamfundets möte i Namibia 2017 kommer hon att tillsammans med ett tiotal andra från olika länder planera de gudstjänster som ska firas under mötet.
Uppdraget kommer att innebära en del resande, nu närmast till Geneve där gruppen träffas för första gången för att påbörja arbetet.

Svenska kyrkan är medlem i Lutherska världssamfundet som bildades 1947. Den tolfte kongressen kommer att hållas 2017 samtidigt som 500 års jubileet av reformationen uppmärksammas.• **KP**

Med fokus på barnen bästa

Under vintern går alla anställda och alla förtroendevalda i Sollentuna församling en kurs i barnkonsekvensanalys, för barnen har en självklar plats i kyrkan.

– Ofta har vi vuxna tänkt vad vi ska lära barnen, men nu vänder vi också på perspektivet och tar hjälp av barnen. Vi ser utifrån vad de ser, hör och tänker, säger kyrkoherde Lasse Svensson.

Bärande är fyra artiklar från FN:s barnkonvention och kursen rör inte bara verksamheter, utan också lokaler och våra kyrkogårdar. Utbildningen genomförs i samarbete med studieförbundet Sensus. • **KP**

KP ät nyfiken på boken *Pilgrimens sju nyckelord* av Hans-Erik Lindström. Vill du också veta mer om pilgrimsvandring kan du komma på inspirationsföredrag med Eva Cronsioe från Pilgrim Vallentuna den 23 mars kl 19.00 i Turebergskyrkan. Håll utkik efter mer information längre fram.

Du är väl med i Svenska kyrkan?

Om inte, hör av dig så ordnar vi det!
sollentunaforsamling@svenskakyrkan.se

Läs mer om alla våra verksamheter på
svenskakyrkan.se/sollentuna

Vi finns för dig genom hela livet.

Svenska kyrkan
SOLLENTUNA

DIAKONENS RÖST

Prata om det svåra

Många av oss hade säkert möjlighet att vara långlediga kring helgdagarna som varit. Vi hade tid för vila och gemenskap. Men det finns också många som avskyr helgerna. De blir ännu mer ensamma när allt är stängt och öde och de inte har familj eller vänner att umgås med. Eller inte ha råd till det lilla extra.

Vi har säkert haft tid att notera att det blir fler och fler som sitter på våra gator och tigger. Nöden syns tydligt. Vi undrar säkert – men är det ingen som gör något? Vi skjuter lätt problemet framför oss och lägger ansvaret på andra.

Det görs en hel del från kyrkan både på riksnivå, stiftsnivå och församlingsnivå. Framförallt i innerstan där de flesta befinner sig. Församlingar går ihop och gör vad de kan. Stockholm stad gör även vad de kan. Svenska kyrkan stöder projekt i Rumänien som hjälper människor på plats och jobbar på att förändra attityder i det rumänska samhället. Dessutom med att ge romer på plats en andra chans till skola och arbete.

Men vad kan jag göra? Fortsätt att ge i pappmuggarna om det känns bra och gör och ge vad du kan för att stötta hjälporganisationerna.

Jag som diakon möter även mycket nöd som inte syns. Vi tror att samhället kan fånga upp allt genom det trygghetssystem vi har. Jag ser att det inte räcker till. Människor får allt svårare att få livet att gå ihop. Det kan räcka med att man blir långtidssjuk, separerar eller halkar efter med skulder. Listan kan göras lång. Detta pratar vi sällan om på kafferasten. Jag tror att vi också måste se till det som händer nära. Se till nöden som inte syns.

Vi som kyrka försöker stötta och hjälpa till i det som går när inte samhället räcker till. Det handlar inte alltid bara om pengar utan även att finnas där för människor när de kraschar.

Vi måste hjälpa varandra att leva. Känner du att du vill vara med att hjälpa människor i din närhet, skänk ett ekonomiskt bidrag till Sollentuna Hjälpförening (pg 137015-4) som är den förening vi diakoner kan ge ett lite ekonomiskt stöd ur.

Katharina Wolf Erixon,
diakon,

Du kanske har sett henne på TV där hon regelbundet svarar på tittarnas frågor kring barn och föräldraskap. Den 17 mars kommer psykolog Jenny Klefbom till Kummelby kyrka för en inspirationskväll.

Text **Tina Augustsson** tina.augustsson@svenskakyrkan.se

Hon tar barnen på allvar

FOTO: BASUN FÖRLAG

Vem har inte känt vanmakten eller rädslan inför att inte duga som förälder. Hur ska jag göra? Och tankar som att alla andra fixar det här men inte jag. Jenny Klefbom är psykolog med inriktning mot barn och ungdom. Hon möter dagligen de här funderingarna, tar emot klienter, föreläser eller svarar på tittarnas frågor i TV.

De flesta föräldrar skulle nog vilja ha enkel lösning, en mirakelkur som ger ett perfekt resultat. Men det är den förväntan som ställer till det för många anser hon.

– Vi har en övertro till att det är enkelt att vara förälder.

Samhällets normer, glättiga inlägg på sociala medier eller goda råd från äldre generationer. Bruset kring föräldraskapet är starkt. Hon önskar att vi kunde bli tolerantare och ta oss tid att lyssna på varandra. Hjälpas åt utan att döma och bedöma, så att vi vågar diskutera och kan se att ingen är perfekt. Att vi öppnar upp och inte håller inne med oro och tankar. På hennes önskelista för oss står tid för reflektion.

– En motsats till all kvickfix kan man säga.

Istället för snabba råd och listor att checka av vill hon skapa en djupare förståelse kring relationerna med våra barn. Fokus på föredrag ligger på anknytningen, där våra relationsmönster skapas. Inte minst under de första levnadsåren då anknytningen byggs upp. Mönster som ligger till grund för hur vi senare i livet beter oss i olika relationer.

– Felet är att vi har för högt tempo och för många järn i elden idag. Tid med barnen är alltid mest värd, vi borde lägga allt krut på att få tillbringa tid med dem.

Men istället ser hon alltför många som försöker maximera föräldraledigheten genom att samtidigt karriärplanera och gå på kurs. Hon önskar att fler skulle stanna hemma i myskläder och ägna all uppmärksamhet åt sitt barn.

Många kämpar med gränsdragning och att få till rutiner, andra med sina egna tillkortakommanden, och det blir inte alltid rätt.

– Man har rätt att göra fel som förälder, men du har en skyldighet att prata om det och förklara för barnet. Som vuxen har man det ansvaret.

Under 1950-60 talen var fokus på det materiella. Barnen skulle vara hela och rena, varma och torra. Närheten kom längre ner på listan. Jenny Klefbom tycker att vi är på väg tillbaka till det, trots att fler är medvetna om hur viktigt det är med tid och närhet. Inte minst forskningen styrker detta. Pengar har fått allt större betydelse igen.

– Vi jobbar över för att få råd med semestrar och dyra barnartiklar trots att barnen skulle må bättre av att tillbringa en extra halvtimme varje dag tillsammans med föräldrarna istället för tillbringa tid på en fin semesteranläggning en gång om året.

”Man har rätt att göra fel som förälder, men du har en skyldighet att prata om det och förklara för barnet”

Föräldrar med barn i alla åldrar kommer till hennes föreläsningar. Småbarnsföräldrana med sina frågor kring sömn, frågor som aldrig tycks ta slut. Men Jenny förstår dem, , det är ett gissel att inte kunna sova. Och alla tonårsföräldrar som är oroliga för att de inte når fram.

– Det är inte lätt att mötas av en igenstängd dörr när man vill fråga hur det är. Men det viktiga är att finnas där då tonåringen vill prata, finnas hemma och närvarande när tillfället kommer. För det kommer, säger Jenny Klefbom med bestämdhet.

Men hennes föredraget är till för alla. Även de som inte själva lever med barn kan få en större förståelse kring sitt eget och andras beteenden. Anknytningsmönster hänger kvar genom livet.

Hon tycker det är roligast att vara folkbildande i sin roll som psykolog. Att hon själv kom att arbeta med barn och unga var en tillfällighet. Hon gjorde praktik inom BUP (Barn- och ungdomspsykiatri) och när hon var klar med utbildningen fanns det en tjänst att söka, som hon fick. Nu syns hon mer utåt och trivs i rollen.

– Jag hoppas kunna skapa en djupare förståelse och ge en större kunskap kring varför vi fungerar

FÖRÄLDRAPEPPEN

Tisdag 17 mars kl 18.30 i Kummelby kyrka

Inspirationskväll med Jenny Klefbom. Kvällen kommer att handla om anknytning och positivt samspel och Jenny berör också ämnen som syskonrelationer och hur barn utvecklar självkänsla. Vi får också möjlighet att ställa frågor under en frågestund. Dessutom musik, mingel och förfriskningar. Kostnadsfritt.

Anmälan: kummelby@svenskakyrkan.se, tfn 505 514 33.

FOTO: HOLY TRINITY BROMTOM

Kyrkporten i London

Alphakyrkan tilltalar med livsfrågor och ny vänskap

Över fyratusen gudstjänstbesökare varje söndag, 23 nystartade församlingar och nav för en världsvid rörelse. Mycket har hänt sedan Alphakursen blev fokus i den anglikanska kyrkan Holy Trinity Brompton i London.

Text **Karolina Adlarson** kyrkporten@svenskakyrkan.se

"Att få undervisning och diskutera livsfrågor med andra, är ett avslappnat sätt att lära känna kyrkan på"

Mark Elsdon-Dew

Klockan börjar närma sig halv tolv och det är snart dags för gudstjänst i 1800-talskyrkan Holy Trinity Brompton, även kallad HTB. Det är trångt vid portarna när människor i alla åldrar och bakgrunder vill komma in.

Att vi kommit till Alphakyrkan med stort A märks direkt när vi vänder oss om och hälsar på dem runtomkring.

– Jag blev kristen genom Alpha för många år sedan. Efter det har jag fortsatt att komma, säger mannen bredvid mig.

Från scenen får vi snart höra andra berätta. En av dem har gått kursen i fängelset.

– Om jag inte hade fått den här möjligheten hade jag inte levt i dag. Jag var så djupt nere i våld och missbruk, berättar han.

Den varma atmosfären som möter oss i gudstjänsten är inte något nytt i den här kyrkans historia. Även innan Alpha kom in i bilden har många människor trivts här. Kursens framväxt under 1970-talet har emellertid en avgörande betydelse i utvecklingen av att vara en växande kyrka. Mark Elsdon-Dew, kommunikationschef vid Alpha International och medlem i HTB, berättar hur det gick till när kursen startades.

– Behovet av att förklara grunden i den kristna tron uppkom under en period då en stor grupp unga människor blev kristna.

En av församlingens präster, Charles Marnham, utvecklade materialet och 1982 hölls den första kursen.

– Smågruppssamtal, vänskap och middag var då, precis som nu, en viktig ingrediens i kursen, säger Mark Elsdon-Dew.

I en annan del av London är det snart dags för 1600-talskyrkan S:t Paul´s Shadwell att öppna portarna för dagens tredje gudstjänst. Den är en av de 23 nyplanterade församlingarna som sedan 1985 direkt eller indirekt startats utifrån rörelsen i Holy Trinity Brompton. Vanligtvis drar kyrkan ett hundratal besökare och atmosfären påminner om den ursprungliga.

– Allt fler människor kom till oss genom kursen. Att dubblera gudstjänsterna blev en lösning för att alla skulle få plats. Men när det kom ännu fler, behövde vi hitta en mer långsiktig förändring, säger Mark Elsdon-Dew.

Samtal med stiftet och biskopen inleddes, där det diskuterades om hur gamla och tomma kyrkor runt om i London kunde användas.

– S:t Pauls Shadwell är ett exempel på hur en kyrka fått nytt liv genom församlingsplantering. Idag firar 300 personer gudstjänst här och de startar dessutom församlingar i sin tur. Sedan 2005 har det grundats tre nya församlingar. I det arbetet har Alpha varit be-

Varje år samlar Holy Trinity Bromton människor från hela världen till ledarkonferens.

Under avslappnade former träffas Alphakursens deltagare till middag, föredrag och smågruppsdiskussioner om kristen tro.

FOTO: HOLY TRINITY BROMTOM

Det är fullsatt under gudstjänsten i Holy Trinity Bromptom.

tydande för att locka nya människor till kyrkan.

Vi är tillbaka i Holy Trinity Bromptons kvarter i Kensington. Här trängs turister runt museerna Naturhistoriska och Victoria och Albert. Några tittar nyfiket på de tusentals människor som går i riktning mot konserthallen Royal Albert Hall, där Holy Trinity Bromptons årliga ledarkonferens hålls under några dagar. Att de håller konferenser är en del i att vara nav för en världsvid rörelse. Det här året lockar konferensen sextusen människor från sextio länder och olika kyrkotraditioner.

– Ryktet om vad som hände i församlingen spreds över världens kyrkor på 90-talet och många efterfrågade undervisning om hur Alpha kan bedrivas. I början åkte vi ut och undervisade, i dag samlar vi istället människor här i London för att inspirera på olika sätt, säger Mark Elsdon-Dew.

Varför människor över hela världen tilltalas av Alpha tror han beror på att kursens enkelhet attrah-er-ar den vanliga människan.

– Att få undervisning och diskutera livsfrågor med andra är ett avslappnat sätt att lära känna kyrkan på. Att många sedan får vänner i gruppen gör att det blir naturligt att komma tillbaka när kursen är avslutad.

HOLY TRINITY BROMPTON
Församlingen samlar 4500 människor varje söndag till nio olika gudstjänster. För att möta olika människors behov har man valt att ha många olika typer av gudstjänstformer. Till exempel kan man komma på en traditionell gudstjänst med psalmer på morgonen, gå på familjevänlig gudstjänst på dagen, sjungen liturgi på ytterligare en annan eller gå på en ungdomsvänlig variant på kvällen. Varje år går runt 1600 personer Alphakursen i kyrkans regi. Över världen har 24 miljoner gått Alphakurser sedan starten.

OM ALPHAKURSEN
Under avspända former utforskar deltagarna den kristna tron med mat, föredrag och samtal i smågruppern. Kursen pågår under tio veckor.

I Sverige började Alpha i Sollentuna

När Alphakursen började dyka upp blev frågan varifrån den skulle ledas aktuell och från vilket samfund? Gruppen som tog beslutet kring detta kom fram till att det skulle vara en fördel om det hamnade inom Svenska kyrkan. Jag fick uppdraget att sondera möjligheter och det bildades en informell arbetsgrupp.

1997 inbjöd arbetsgruppen till den första Alphakonferensen i Sverige. Den hölls i Edsbergskyrkan. Inledningstalare var dåvarande biskopen i Stockholms stift Henrik Svenungsson. Han avslutade sitt tal med att säga ”… så vill jag uttrycka min starka önskan att Alpha ska få vara ett redskap för förnyelse i församlingen. Något bättre och viktigare kan vi inte önska oss i Svenska kyrkan.”

Alpha växte och behovet av att ha ett administrativt center blev uppenbart. I början av 1998 åkte kyrkoherde Anders Roos, distriktspräst Gita Andersson, kyrkvärd Ann- Britt Heyle och jag själv till London för att träffa ledningen för Alpha och för att samtala om behovet av mer samordning i Sverige. Mötet resulterade i att Alphakontoret hamnade i Sollentuna församling.

Översatte material

Arbetet skulle vara självfinansierat. Alphakontoret bemannades till att börja med mest av frivilliga och arbetet bestod i att ordna utbildningsdagar, och se till att material blev översatt till svenska. Prästerna Staffan Stadell och Gita Andersson blev flitiga talare när de hölls konferens och de tog ofta hjälp av flera frivilliga.

När arbetet växte anställdes Anders Litzell som kontorschef. Alpha fortsatte att utvecklas och 2008 blev det aktuellt att flytta Alphakontoret till Lidköping.

Idag räknar man med att ca 110 000 har gått en Alphakurs i Sverige.

Christer Wallström
kyrkporten@svenskakyrkan.se

Läs mer om Anders Litzell på sid 8

FOTO: LUIS ROMERO

Nyfiken på att själv gå Alphakurs?

Kom på introduktion 25 mars i Kummelby kyrka.

Det blir middag, föredrag med Dogge Dogelito och information om Alpha. Dogge pratar om sitt liv och sina tankar kring tro och andlighet. Det är kostnadsfritt.

Anmäl dig till: kummelby@svenskakyrkan.se, tfn 505 514 33

När Guds änglar klappar i händerna

– Astrid Lindgren och kristendomen

Text **Kjell Dellert** kyrkporten@svenskakyrkan.se

Jag tror att det är vanskligt att sätta etiketter på Astrid Lindgren. Hon värjde sig själv mot sådana försök och gick inte i någons ledband. En tid efter hennes död 2002 utkom boken ”Du och jag, Astrid”, där författaren beskrev möten med Astrid Lindgren, och skildrade samtal som de två skulle ha haft om kristendomen. Enligt mig ville inte Astrid Lindgren kalla sig kristen, troligtvis var hon agnostiker, dvs en som inte vet, en som saknar kunskap, gnosis. Däremot är det tydligt att hon hade stor kunskap om Bibeln, kyrkan och kristendomen, uppväxt som hon var på en prästgård med två troende föräldrar, pappan Samuel August, som var kyrkvärd, och mamman Hanna.

Kannibaler till himlen?

I många av Astrid Lindgrens böcker förekommer referenser till bibliska berättelser. I exempelvis böckerna om Madicken är religionen en naturlig del av livet och leken, vem minns inte scenen där Madicken och hennes lillasyster Lisabet diskuterar huruvida kannibaler som äter missionärer kommer till himlen eller ej, och tvingas konstatera att kannibalerna nog lurar sig in i himlen eftersom de har missionäre na i magen, och missionärerna kommer ju till himlen.

På Saltkråkan citeras Psaltarens 139 psalm, ”gjorde jag mig en boning ytterst i havet, så skulle också där din hand leda mig” som det står i den gamla bibelöversättningen. Emil i Lönnebergas tystlåtne och timide far Anton är kyrkvärd men får ändå en åthutning av sin fru Alma som i samklang med bibelns Predikaren hävdar att katekesen har sin tid och ostkaka har sin. I Kalle Blomkvist och Rasmus konstaterar man att det måste vara vackert i himlen eftersom den är så vacker på avigsidan.

Gud gör underverk

Men Astrid Lindgren konstaterade också att hon som liten varit övertygad om att söndagar uppfunnits bara för att man skulle ha tråkigt, och söndagsskola och stickstrumpor på en gång, det var för mycket. Och det berättas att den sovjetiske ambassadören Boris Pankin en gång sa till henne att i de flesta sovjetiska hem fanns två böcker; Bibeln och Karlsson på taket. Astrid Lindgren svarade: ”Märkvärdigt, inte visste jag att Bibeln var så populär”. I boken ”Kajsa Kavat” finns en berättelse kallad ”Lite om Sammelagust” Sammelagust är en fattig småländsk pojke som mer än någonting annat i världen önskade sig två vita kaniner. En hel sommar gick han och önskade sig kaniner, men sådana kostade 25 öre stycket, och varifrån skulle Sammelagust få så mycket pengar? Han bad till Gud om kvällarna, att Gud skulle göra ett underverk, kanske skicka till Sammelagust någon lämplig miljonär. Det vet man väl hur miljonärer är, går omkring med fickorna fulla av pengar och så tappar de 25 öre här och 25 öre där. Nu skickade inte Gud någon miljonär, Gud skickade grosshandlare Sörensen. Denne grosshandlare var en rik man som kom-

FOTO: JACOB FORSELL

”Märkvärdigt, inte visste jag att Bibeln var så populär”

Astrid Lindgren

FOTO: BO-AJE MELLIN BAM/SvT/TT

”Fattighjonen var människor, och hade lika stort värde som släktingarna i Ingatorp som dessutom var tjocka så det räckte.”

ILL: @BJÖRN BERG/BILDMAKARNA BERG

mer åkande på vägen, och han erbjöd Sammelagust att åka med på vagnen och öppna alla grindar på vägen till kyrkbyn. För varje grind han öppnade skulle han få fem öre. Sammanlagt blev det hela 65 öre. Sammelagust kunde köpa sina kaniner och fick dessutom femton öre kvar.

Bönesvar

Det är så i Astrid Lindgrens berättelser – barnen får ofta bönesvar. I berättelsen om Sammelagust är det tydligt att det är just det som sker. Sammelagust ber Gud om en miljonär, men får en grosshandlare. Samma tema hittar man för övrigt i en annan Astrid Lindgren-berättelse, ”Bäckhultarn for till stan”. Där har en redan fattig torparfamiljen drabbats av ännu en motgång: deras ko har dött. Sonen i familjen, Johan, skäller på Gud. Plötsligt hittar Johan en kalv i ett dike – anledningen är högst jordnära, en berusad bonde har slängt kalven i diket eftersom han i sitt omtöcknade tillstånd tog fel på kalven och djävulen själv – men Johan tänker omedelbart att han fått ett bönesvar, det är Gud som skickat kalven för inte kan man väl begära att Gud ska kasta ner en hel ko.

Det här är en välkänd kristen tanke som Astrid Lindgren förstås kände till: Gud hör alltid våra böner, men vi får inte alltid de bönesvar vi förväntat oss (man kan sedan diskutera skälen till varför det är så). Ibland måste vi nöja oss med en grosshandlare när vi har bett om en miljonär. Ibland när vi ber får vi en ko, ibland en kalv. Och när inte ens det är möjligt får vi ändå Guds oändliga kärlek och närvaro.

En annan Astrid

Lindgrenberättelse som kan tolkas på ett kristet sätt är ”Pippi ordnar frågesport” ur boken ”Pippi Långstrump i Söderhavet” från 1948. Till Tommy och Annikas skola kommer varje termin en rik dam som heter fröken Rosenblom. Hon är ett slags välgörare och delar ut gåvor till flitiga och duktiga elever, och även kläder till de fattigaste barnen. Men först håller hon förhör med alla barn. Kan de inte svara på hennes frågor i diverse ämnen som geografi och historia, får de inga gåvor utan får ställa sig i ett särskilt led och skämmas, oavsett hur fattiga och i behov av kläder de är. Men en dag kommer Pippi dit och svarar förstås inte riktigt som fröken Rosenblom har tänkt sig, hon påminner på det sättet om en känd snickare från Nasaret som inte heller alltid svarade som överheten ville. Pippi ordnar en egen frågesport för barnen i skämsledet, där frågorna och svaren är annorlunda: ”Säg nån som är dö” säger hon och får svaren ”Karl XII och gamla fru Pettersson i 57:an”. Dessa svar godkänns av Pippi och det delas ut gullpengar till de duktiga barnen som svarat så bra. Och så kommer det sig att det blir en stor glädje bland alla barnen som egentligen skulle skämmas.

Efter döden

Här kan man i högsta grad kalla Pippi Långstrump för en kristusgestalt, för det blir så tydligt i Astrid Lindgrens text: Vi behöver inte oroa oss för vad som händer efter döden. Vi behöver inte oroa oss för världens sista tid. För det är inte fröken Rosenblom som bestämmer hur det ska bli, eller om vi ska skämmas eller inte. Det är Pippi Långstrump. Det är inte djävulen, om han nu mot förmodan skulle finnas, som avgör var vi hamnar efter döden, det är Jesus Kristus. Om det finns ett himmelrike så sitter kanhända fröken Rosenblom i portgången, men det spelar ingen roll vad hon säger och tycker, för

det är Pippi Långstrump som sorterar. I en av våra psalmer, nummer 620, står det ”Domen fruktar jag väl stort/eftersom jag illa gjort, men den trösten jag ej glömmer/att min broder Jesus dömer”. Det är Jesus som dömer.

Ronja förlåter

I ”Ronja Rövardotter” från 1981 förskjuter rövarhövdingen Mattis sin dotter Ronja, och hon lämnar honom. Men Mattis kommer förtvivlad och ber henne ta honom tillbaka och Ronja förlåter. Ungefär som en välkänd bibeltext om en son som förslösar sitt arv men ändå möts av en förlåtande fader när han återvänder hem. För den kristna tanken är att Gud är god och vill oss väl. Kanske är det så att vi, när vi står inför Gud och får frågan ”Vet du någon som är dö”, alltid har möjligheten att svara ”Karl XII och gamla fru Pettersson i 57: an”.

En god gärning

I boken ”Nya hyss av Emil i Lönneberga” från 1966 är det Emil Svensson i Katthult som får utföra en djupt kristen handling. Han säger själv att det är ”En god gärning som Guds änglar skulle klappa i händerna åt”. Det är jultid på fattighuset. Emils mamma skickar iväg Emil och hans syster Ida med en matkorg till hjonen på fattigstugan, som inte har det så lätt men som också behöver få känna att det är jul. Men kommandoran, hon som bestämmer i fattigstugan, tar i smyg all maten för egen räkning. Om det här vet Emils föräldrar ingenting, för de har rest bort på julkalas till släktingar i Skorphult Men Emil blir heligt förargad när han får höra om vad kommandoran har gjort. Emil bestämmer sig för att själv ställa till med kalas. Julmat finns i Katthult inför den kommande tredjedagsbjudningen då släkten i Ingatorp skulle komma till gården. Sagt och gjort. Emil, drängen Alfred och Ida hämtar fattighjonen och bjuder till bords.

Fläsk och löksås

För Emil såg det som kanske inte alla andra såg: Att fattighjonen var människor, och hade lika stort värde som släktingarna i Ingatorp som dessutom var tjocka så det räckte. Och Katthult blev till ett himmelrike för de bortglömda och illa sedda fattighjonen. Plötsligt fick de ta del av allt det som annars förvägrades dem. Och nog klappade Guds änglar i händerna ordentligt, det kan vi nog vara ganska säkra på. För Gud gör inte skillnad på människor. Gud gör inte skillnad på tjocka släkten i Ingatorp och hjonen på fattigstugan i Lönneberga. Naturligtvis blev inte Emils föräldrar så glada när de kom tillbaka hem och all kalasmaten var uppäten, och Emils mamma skrev i den blå skrivboken där hon antecknade alla Emils hyss: ”Visst är han egäntligen from den Gåssen fast iblannd tror jag att han är skvatt galen” Men det fanns fläsk och löksås i Katthult, och det kan man bjuda en kung på om så skulle vara. Emil handlade i sann kristen anda och såg människorna i de smutsiga fattighjonen och insåg att det var de som behövde festmaten. Emil gjorde i högsta grad Guds vilja och var en Jesu efterföljare på jorden.

Den lilla människan

I alla Astrid Lindgrens texter finns ett ställningstagande för den lilla människan, för de svaga i världen. Det finns en nästan ursinnig övertygelse om att alla människor är lika mycket värda. Och även om vi som sagt inte får hålla fram Astrid Lindgren som troende kristen så tycker jag att man kan ana en övertygelse om att det kan hända underverk med människor, att det rentav finns något som är större än vi kan ana. Nog är det väl så, det har

FOTO: STEFAN LINDBLOM/TT

Astrid Lindgren själv sagt, att exempelvis större delen av boken om bröderna Lejonhjärta, liksom boken om Mio, utspelar sig i huvudpersonernas huvuden. Den dödssjuke Skorpan ligger i sin kökssoffa och drömmer om en paradisisk tillvaro i landet Nangijala, och Bo Vilhelm Olsson sitter på en park i Tegnérlunden och fantiserar att han är prins Mio i Landet i fjärran. Men är inte det också ett under? Att en dödssjuk pojkes sista dagar ändå blir fyllda av ljus och hopp? Att ett övergivet fosterbarn för en stund kan glömma sitt eländiga liv och drömma sig någon annanstans, där det finns bröd som mättar hunger och där brunnen viskar sagor om kvällen? Och plötsligt har vi närmat oss bibeltexternas känsla för att Gud finns överallt, och att det alltid finns ett hopp.

Gud bakom allt

När Sammelagust kan köpa sina kaniner, när det blir glädje hos skolbarnen som ska skämmas, och när fattighjonen på Lönneberga fattighus plötsligt finner sig bjudna på himmelskt gästabud – då anas jag en god Gud bakom allting. Och när Emils pappa efter Emils hjältebragd i en av böckerna där han räddar livet på drängen Alfred, säger ”Du är en bra pojke du Emil” – då vandrar Gud på den småländska jorden.

KYRKOHERDEN HAR ORDET

– Lasse, vet du varför gudstjänsten är klockan 10?

VARJE MORGON PÅ VÄG till jobbet åker jag genom Edsberg. Och nästan varje morgon tänker jag på att åka upp till kyrkan.

– *Men finns nån där så tidigt? De har ju massa grupper, verksamhet och körer på kvällstid…*

JODÅ. I MORSE BLEV det av. Klockan är inte åtta ännu, men dörren till kyrkan är upplåst. Anna vaktmästare håller på att städa bort grus och smulor från golven efter gårdagskvällens aktiviteter. Kaffet är påsatt. Vi hinner prata om jordfelsbrytare och julens gudstjänster (tänk att det kommer folk både på julnattsmässan och julottan), och vi pratar om hur fin Edsbergskyrkan är för begravningar, och så bra, ”allt” finns där på plats, kyrka och samlingslokal för begravningskaffet efter. Och att det går bra med rullatorer och rullstolar. *Tänk om vi kunde få fler att tillvarata Edsbergskyrkans fina rum för begravningar.*

FLER ARBETSKAMRATER droppar in och slår sig ner. Kul för mig att höra om ”livet” i våra olika distrikt, i stora Sollentuna församling. Och fint att få höra om ”livet” utanför jobbet.

Vintertid. Vi pratar skidor och barn… att stå där med sina småttingar i knappliften och kämpa.

– Vet du Lasse, varför mässan är klockan 10 i Kummelby?

Det är kyrkomusiker Birgitta som frågar. Och så berättar hon om förr, tjugo år sen eller så, när hon jobbade i Kummelby kyrka; att ha mässa klockan 11, och *sen* komma ut i backen med barn och familj, det funkade inte för barnen med mattider och annat. Så präst Gita och kyrkomusiker Birgitta föreslog – eller drev igenom? – att mässan flyttades till klockan 10. Tänk. Vilken grej. *Att anpassa kyrkans tider efter människor. Låter som en bra idé.* Jag skriver med ”glimten i ögat”.

FÖR DET ÄR JU SÅ det ska vara. Kyrkan är till för människorna. Inte tvärtom. (Bläddra i evangelierna, så hittar du Jesusfrågan: Vad kan jag göra för dej?) Och vi människor är olika. Lever i olika omständigheter. Tänker och känner olika. Så bra då att vi i vår församling har många kyrkor och mässa klockan 10, 11 och 15, plus massa flera tillfällen och möjligheter – för dej och mej, oss – att hitta kyrkan i vardagen. Som också kan vara en söndag. Med mässa, skidbacken och att vara med vänner och familj. För egen del kan söndagen också någon gång få handla om att åka till nån bilfirma och kolla (miljövänliga) bilar.

Nöje.

Njutbart.

Lasse S

Lasse Svensson
kyrkoherde

Lasse Svensson
kyrkoherde
lasse.svensson@svenskakyrkan.se

”Kyrkan är till för människorna. Inte tvärtom.”

KYRKPORTEN

Svenska kyrkan
SOLLENTUNA